

[Undervisningsministeren.]

udvalgsarbejde at drøfte nogle af de ting, som blev draget frem her.

Derimod kan jeg naturligvis ikke takke hr. Albertsen, hr. Morten Lange og hr. Kjær Rasmussen for modtagelsen, men dog for den poetiske form, hvori nogle af bemærkningerne blev fremført; den vil jeg gerne påskønne. Se, nu skal man jo nok holde fast — det mener jeg er vigtigt, måske ikke så meget af hensyn til debatten her som af hensyn til debatten ude i offentligheden — at kollegieloven efter revisionen i 1966 kun omfatter tilskudsbestemmelser og reglerne derfor, men ikke hvor mange kollegieværelser der skal bygges hvert år; det er noget; der fastsættes på de årlige finanslove. Og hvad selve kollegielovens bestemmelser angår, mener jeg, de har virket tilfredsstillende i den tid, loven har virket, og at vi har så få erfaringer med deres virkninger, at der heller ikke heriligger noget grundlag for en ændring. Det er jo rigtigt, som det blev fremhævet, da loven blev vedtaget i 1966, at først omkring 1968-69 ville man komme op på det antal værelser, som man stilede efter, nemlig 3.000 kollegieværelser pr. år. Det tager sin tid at køre en ny lov ind, at få udarbejdet projekter osv., og hvad man dengang nævnte under udvalgsforhandlingerne, har vist sig at slå til: det er faktisk først i finansåret 1968-69, man er nået op på de 3.000 værelser. De foreløbige erfaringer, vi har, tyder på, at kollegieloven af 1966 har virket udmærket; vi mangler endnu en del materiale, før vi kan vurdere det rigtigt. Også det taler for at udsætte revisionen af loven. Det materiale, som findes i bemærkningerne til lovforslaget, bygger både på den gamle lovs virkninger og på den nye lovs virkninger. Man vil se, hvis man studerer dette, at der har været en stadig fremgang i retning af rationalisering og billiggørelse af kollegiebyggeriet.

Så er der det spørgsmål, som er draget stærkt frem her i dag, spørgsmålet om, hvor stor en produktion af kollegieværelser der skal gives støtte til pr. år. Ja, dér må vi for det første slå fast, at det er noget, der ikke står i kollegieloven; det er noget, der fastsættes på de årlige finanslove og i den investeringsplan for kollegiebyggeriet, som undervisningsministeriet er forpligtet til

at fremsætte over for finansudvalget i henhold til lovens § 1, stk. 3. Når hr. Albertsen taler om mindst en fordobling af den nuværende produktion af værelser, lyder det jo morderlig godt, men man sætter nu ikke produktionen i gang fra den ene dag til den anden, det kræver sin tid at forberede projekterne, og det hænger jo også sammen med den økonomiske situation og de finansielle rammer, som er fastlagt i finansloven. Og dér vil jeg da gerne sige til hr. Albertsen, og lad mig sige det lidt poetisk: „Der rinder sorg, rinder harm af roser røde“. For hvad er det nemlig, vi oplever i dag? Ja, det er jo det, at hr. Albertsen rider alene som Valdemar Sejr, da han kom til Riberbro. Hr. Albertsen sagde, at hvis undervisningsministeren vil undgå politisk uenighed, må der gennemføres væsentlige ændringer. Ja men jeg vil da meget gerne have politisk enighed om denne lov, og denne politiske enighed eksisterer på et dokument fra finansudvalget. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at den 10. juni 1968 fremlagde undervisningsministeriet for finansudvalget i henhold til kollegielovens § 1, stk. 3, finanseringsplanen for kollegiebyggeriet for de kommende år. Den nævner 3.000 værelser i 1969-70 og 3.000 værelser årlig i de kommende år. Denne finansieringsordning kom tilbage fra finansudvalget den 18. juni 1968 med følgende påskrift: tiltrådt af finansudvalget. Undertegnet: finansudvalgets formand, Kresten Damsgaard. Det vil altså sige, at den 18. juni 1968 var der politisk enighed om dette. Det må dog være forudsætningen for, at man godkender investeringsplanen, og jeg vil meget gerne have, at vi kan bevare denne enighed; derfor vil jeg altså gå ud fra, at hr. Albertsen, som jeg sagde før, red alene ligesom Valdemar Sejr, da han kom til Riberbro. Naturligvis er vi klar over, at der senere hen, måske allerede i det kommende finansår, vil være ønske om at kunne finansiere mere end 3.000 værelser, men jeg gentager: dette går ind i en samlet ramme for de finansielle muligheder, og det må vurderes i sammenhæng med disse finansielle muligheder. Man kan jo ikke tage penge ét sted og bruge dem et andet sted uden at komme til at savne dem, og der må blive tale om en prioritering. Vi har anlagt en foreløbig prioritering for de kommende år. Finan-